

jeg vidst," sagde hun. „Men jeg tilstaar . . . det dømmer ham ikke i mine Øjne.“

„Jeg kan tænke det.“

„Jeg mener, at dersom Per ikke paa anden Maade har forbrudt sig mod sit Hjem, synes han mig at kunne undskyldes. At han har faaet et andet Syn paa Kristendommen, kan dog forklares uden netop at forudsætte ond Vilje hos ham; og at han aabent har tilstaaet det i Stedet for at hykle — hvad maaske i mange Tilfælde kunde have været fordelagtigt for ham — det kan dog kun tjene til hans Ros.“

„Jeg tror ikke, Frøken Salomon, at det nytter at begynde en Meningsudveksling om dette Emne. Jeg skal derfor indskrænke mig til at sige, at der for mine Forældre — paa hvis Vegne jeg her taler — sikkert ikke gives Undskyldning for nogetsomhelst Menneske, der lukker sine Øren for Sandhedens Røst, allermindst da naturligtvis for saadanne, der som Peter Andreas er udgaaet fra et Hjem, hvor den har lydt til dem fra den tidligste Barndom.“

Herpaa svarede Jakobe ikke. Hun havde bøjet Hovedet; og som altid, naar hendes Sind var i heftig Bevægelse, skiftede Kindernes Farve med hvert Pulsslag.

Imidlertid misforstod Eberhard denne Hovedbøjning saavel som hendes Tavshed. Han troede at have naaet, hvad han i sin sidenius'ske Selvhævdelsestrang foreløbig havde tilsigtet med sine Ord, nemlig at ydmyge denne stolte Millionærdatter, i hvis Blik han straks havde ment at se et Glimt af Ringeagt, og hvis Silkedragt og lyse Handsker og lette Parfymeduft yderligere havde ægget hans evangeliske Nidkærhed.

Nu ændrede han derfor sin Tone lidt. Med et Skær af Deltagelse sagde han:

„Jeg vil nødig saare Deres Følelser, men jeg anser det for min Pligt at sige Dem, at min Broders Liv jo ogsaa i andre Henseender afgiver et sørgeligt Vidnesbyrd om, i hvor høj Grad han efterhaanden har mistet ethvert moralsk Holdepunkt. Det er jo i det hele en stor Vildfarelse at tro, at det religiøse Liv alene skulde ytre sig i Forholdet til det himmelske og ikke sætte sit